

Τώρα που πόλεμοι κανείς 'σ'τή μέση δὲν ὑπάρχει,
τώρα που τὸν Θανάπουλο διώρισαν Νομάρχη,
τώρα που 'ξεμπερδεύα με τοὺς Ἰσραηλίτας
καὶ παρακλήσεις ἔπαυσαν καὶ ἀπειλαὶ Ραββίνων,
ἀπὸ τοὺς μουσικίζοντας τῶν Ἀθηῶν πολιτας
ζητῶ τὸ βομβαρδίνιον, τὸ κόνρον, τὸ τὰκταβίνον.

'Ὅπισθω, Σπάθη, ἡ γρήγορα καὶ τρόμακα καμπάσο,
πρὶν θυμωμένους καὶ τὰ δῶδ' ἰσθ' ῥάχη σου τὰ σπᾶσο.
'Ὅπισθω καὶ τὸ φλούγκελχορν, ὀπίσω τὸ εὐφώνιον,
τὸ τένορχον, τὸ βόμβαρδόν, τὸ ἄλτχορν, τὸ τρομπόνιον,
κί' ὅσα γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ ἢ μουσικὴ ὄριξι
κί' ὁ Καίσαρς κί' ὁ Σάιλερ κατ' ὄνομα γνωρίζει.

'Ὁ! δότε μου τὸ φλούγκελχορν μὲ τὸν βαρὺν τὸν ἦχον
νὰ παίξω τὴν ἐξαφικνὴν τοῦ πρὶν Νομάρχου παθῶν,
πὸ πάντοτε ἡμῆτερον ἀγαπητὸν τὸν εἶχον
κί' αὐτὰς σπουδαίας ἔκαμε εἰς τὸ Κορδόνι θρασυῖν.
Μὰ δότε καὶ τὸ τένορχον νὰ παίξω λυσσαλέως
τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν καυᾶ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

'Ὁ Καραπάνος ὁ ἠγῆλός ἀπὴρ τὰ τρομπόνια
νὰ ψάλλῃ τὰ χρωλώτρα, νὰ ψάλλῃ τὰ κουπόνια,
νὰ ψάλλῃ καὶ τῶν Τραπεζῶν τὸ φημιμένον δάνειον
καὶ ἄρμονιαν ἐξ αὐτοῦ ν' ἀκούσετε οὐράνιον,
κί' ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
τοῦ Καραπάνου νὰ βαστῶ τὸ ἴσο μὲ τὴν τρόμακα.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐᾶν ὁ Δεληγιάννης!...
ὁμνεῖτε τον ἐν φλούγκελχορν, ἐν ἄλτχορν καὶ ὀργάνοις.
'Ὅπως σ'τὰ γείλη ἡμέτε τῆς διζῆσις το σταμνί,
τοῦ μουσηγέτου ἄρχοντος τὴν βασιλείαν ψάλλετε,
διότι κάθε ὄργανον που τὴν Ἐλῆα ὀμνεῖ
ἀπὸ τὸν Σπάθη πέρνεται καὶ 'στὸν στρατῶνα βάλλεται.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐᾶν ὁ Δεληγιάννης!...
ὁμνεῖτε τὸ Κορδόνι του οἱ πάντες ἐν ὀργάνοις.
Γιὰ τῆς Ἐλῆας τοὺς μουσικοὺς κακὴ θὰ γίνω Λάμα,
καὶ τώρα που δὲν ἄφησα εἰς τούτους ὀργανεῖτα
θὰ τρέχουν ἔξω 'στους ἄγγρους νὰ κάνουν μὲ καλάμα
μπεμπάσο, βομβαρδίνιον, εὐφώνιον, κορνέτο.

'Ὁ Παπαγιαννακόπουλε, σὺ Κάτων Πατρινέ,
ἡμέτερε παμφιλτάτε καὶ ὄνομα σωτήριον,
μὴ τὸν καιρὸν σου ἀδικα περνᾶς 'στὸν καφρενέ
κί' εὐρέθη πρᾶγμα μιά φορὰ γιὰ Κατηγορητήριον.
Τὴν ρεδιχτόρα φόρεσε καὶ σφίξε τὸ κονοῦλι,
ποῦ τὸν Τρικούπη νὰ φανοῦν οἱ οὐρανοὶ σπονδύλι.

Τοῦ Καζιτόρ' ἡ ἄμαξα, τὰ φοβερά ἐλλείματα,
ἐκεῖν' αἱ προκαταβολαὶ καὶ τὰλλα του ἐγκλήματα
δὲν εἶναι τίποτα θερρῶ ἐμπρός 'στὰ ὀργανεῖτα,
ποῦ δεξιὰ κί' ἀριστερὰ ἐσκόρπιζε κί' ἐπέτα,
ζητῶν μὲ ζένα κόλλυβα μνημόσυνο νὰ κἀνῃ,
οὐδὲ κανένα ἐγκλημα τὸ φλούγκελχορν δὲν φθάνει.

Σῆκω νὰ γράψῃς ἡγήγορα ἐν ὀργασμῷ μεγάλῃ
ἕνα καὶ γιὰ τὸ φλούγκελχορν καὶ γιὰ τὸ ἄλτχορν ἄλλο.
Μὰ γράψε σὲ παρακαλῶ γολῆν καὶ ὄξως χίνων
ἐπτά γιὰ τὸ εὐφώνιον κί' ὅκτω γιὰ τὰκταβίνον.
Φανοῦ τραχὺς κί' ἀμειλικτός κί' ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ δῶρα
κί' ἄς προστεθῇ μὲ τὰ λοιπὰ καὶ μία κλαπαδόρα.

'Ἠλικὴ ἀνακάλυψις μὲ αὐτὰ τὰ ὀργανεῖτα!...
μ' ἐκεῖνα τέλος εὐφρονε τὴν λύτιν του προβλήματος...
στὰς ἀποθήκας τοῦ στρατοῦ εὐθὺς πετάξτε τα
ὡς κατασχόντης ὄργανα καὶ σώματα ἐγκλήματος,
κί' ἐκεῖ ἄς μὲν ἄχρηστος τοσοῦτος θησαυρός
κί' ἄς τὸν σκεπᾶσῃ βαθμηδὸν τῶν χρόνων ὁ εὐρῶς.

'Ἄς μὴν ἐξάψουν πώποτε τὰ στήθη τῶν Ἀρχαίων
δι' ἄσματος πολεμικοῦ καὶ τόνων εὐελεῶδων
ἄς μὴν ἦγουν εἰς τελετὰς, εἰς γάμους καὶ κηδεῖας,
ἄς μὴν ἠμῆσουν τρόπαια καὶ τῶν χειρῶν κοψίματα,
οὐδὲ πολέμων λαίλαπα, οὐδὲ καιροὺς εὐδίας,
ὅπου στομάτων νηστικῶν ἀκούονται ρεψίματα.

'Ἀνόργανος καὶ ἄφρονος ὁ βίος των ἄς τρέψῃ
καὶ μουσικάντης πώποτε κανεῖς ἄς μὴν τὰ παίξῃ.
Τὸ βόμβαρδόν, τὸ τένορχον, τὸ κόνρον, τὸ εὐφώνιον,
ἄς μὴν ἠχῆσουν παντελῶς 'στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος,
κί' εἰς λήθη ἄς παραδοθῶν κί' ἀνάθεμα αἰώνιον
ὡς ὄργανα αἰσχύναντα τὸ πᾶλος τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλου λόγου ἀγγελίας.

'Ὁ Χρῆστος Βλάχος, νέος καλὸς καὶ νονηχῆς,
καὶ δὴ τὸ γένος ἔλκων ἀπὸ τῆς Κατοχῆς,
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο ἰσχυρῶς
καὶ τῶρα 'στὴν πατρίδα πηγαίνει ἀδοκίματος.

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδῃ
ἐν ἄγγελια εὐχάριστον παγκρατικῆς μᾶς διδει,
πῶς δηλαδὴ ἐσώτησε μεγάλα Πρικοῦσια
καὶ ὑποκαταστήματα πιντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐτήσῃ ὅττω πῶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἐκτόσου περιοδικοῦ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κί' ὅστις ποιεῖ τὸ ἔργον του παλοῦμενον νὰ ἴδῃ
συνεννοεῖται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδῃ.

Θερικλῆς καὶ καφρεπόλης ἐκ τῶν πρώτων ἐὰν εἶται
'στὸ «Ρωμῆου» τὸ καφρενιὸν τρέχα κάτσε σταυροπόδι,
ὅπου κἀταί παρακλεῖρους τοῦ κομμοῦ α' Ἀβρ-Σβόσε,
'στὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, τὴν τοσοῦτον δορυδῶδη.
'Ὁ δὲ Σταβρος Γεωργίου, καφρετῆς ἐκ τῶν σπανίων,
διεθθῆνε ὅπως πρέπει τοῦ «Ρωμῆου» τὸ Καφρενιόν,
κί' ἔχει μόνον μὲ δεικὰ ὁ περίφημος καφρῆς,
ποῦ ἰδέαις κατεβάζει 'στὰ κεφάλια μας σοφᾶς.

'Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὐκ ἔκαν — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεοκάλιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συναρτάει,
μὲ ἐνοδοχεῖο εἶδη, — ὅπ' 'στὸ ἴδιον τρεῖς 'στὸ ἴδιον,

μὲ ἱμερῶν, μὲ μὲ μάντρα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χηρὰ δίχως ἀνδρα, — ποῦταρ ἄλλου μαρμῆ.